"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ବାବା ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ଶୃଙ୍ଗାର କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି, ପବିତ୍ରତାର ଶୃଙ୍ଗାର ହିଁ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଉତ୍ତମ ଶୃଙ୍ଗାର ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ଲକ୍ଷଣ କ'ଣ ହୋଇଥିବ?

ଉତ୍ତର:- (୧) ସେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ପିତା ରୂପରେ ମନେ ପକାଇବା ସହିତ ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ରୂପରେ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇବେ । ଏମିତି ନୁହେଁ, ପିତା ମନେ ପଡିଲେ ଶିକ୍ଷକ ଭୁଲି ହୋଇଯିବେ । ଯେତେବେଳେ ତିନି ଜଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବେ ତେବେ ଯାଇ କୃଷ୍ଣପୁରୀକୁ ଯାଇପାରିବେ ଅର୍ଥାତ୍ ଆରମ୍ଭରୁ ପାର୍ଟ କରିପାରିବେ । (୨) ସେମାନଙ୍କୁ କେବେହେଲେ ମାୟାର ତୋଫାନ ହରାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ପ୍ରଥମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି - ପିଲେ, ତୁମେମାନେ ଏ କଥା ଭୁଲିଯାଉ ନାହଁ ତ ଆମେମାନେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏବଂ ସତ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛୁ । ବାବା ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି କି ସମସ୍ତେ ଏହି ସ୍ମୃତିରେ ବସିଛନ୍ତି । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି, ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା । ଏହା ହେଉଛି ଅର୍ଥ ସହିତ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା । ଆମର ବାବା ବେହଦର ବାବା ବି ଅଟନ୍ତି, ଶିକ୍ଷକ ବି ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତା' ସହିତ ସତଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଯିଏକି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସାଥୀରେ ଘରକୁ ନେଇଯିବେ । ବାବା ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କର ଶୃଙ୍ଗାର କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସିଛନ୍ତି । ସିଏ ଆମର ପବିତ୍ରତାରେ ଶୃଙ୍ଗାର କରାଇ ଆସିଛନ୍ତି । ଅସରନ୍ତି ଧନ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଧନ ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି, ଯେଉଁଠାକୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଯିବାର ଅଛି । ଏହା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ପିଲାମାନେ ଅବହେଳା କରି ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଯାହା ଦ୍□ାରା ଯେତିକି ଖୁସି ରହିବା ଦରକାର ତାହା କମ ହୋଇଯାଉଛି । ଏଭଳି ପିତା ତ ଆଉ କେବେ ମିଳନ୍ତି ହିଁ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ସିଏ ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସିଏ ନିଶ୍ଚୟ ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ହେଲେ । ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆ, ଅମରପୁରୀକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଏବେ ପାଠ ପଢୁଛୁ । ଏବେ ଆମେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛୁ । ଏହି କଥାର ସ୍ମୃତି ପିଲାମାନଙ୍କର ନିଶ୍ଚିତ ରହିବା ଦରକାର । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର । ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ କି ଆମେ ଏବେ କଂସପୁରୀ ଆସୁରୀ ଦୁନିଆରେ ଅଛୁ । ଯଦିଓ କାହାକୁ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେଉଛି କିନ୍ତୁ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ଦ୍□ାରା କେହି କୃଷ୍ଣପୁରୀ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ରାଜଧାନୀକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ରାଜଧାନୀକୁ ସେତେବେଳେ ଯାଇପାରିବେ ଯେତେବେଳେ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସତଗୁରୁ ତିନିଜଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଚାଲିବେ । ଏକଥା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝାଯାଉଛି । ଆତ୍ମା ହିଁ କହୁଛି - ଆଜ୍ଞା ବାବା! ଆପଣ ତ ସତ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ଆପଣ ପିତା ହେବା ସହିତ ଶିକ୍ଷାଦାତା ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଆମକୁ ପରମଆତ୍ମା ହିଁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଲୌକିକ ପାଠ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ଶରୀର ମାଧ୍ୟମରେ ପଢିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ପତିତ ଥିବା କାରଣରୁ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ପତିତ ଥାଏ । ଏବେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ନର୍କବାସୀ - ଏ କଥା ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜଣା ନାହିଁ ।

ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଯେ ଆମେ ଏବେ ଘରକୁ ଯାଉଛୁ । ଏହା ତୁମର ରହିବାର ସ୍ଥାନ ନୁହେଁ । ଏହା ହେଉଛି ରାବଣର ଦୁନିଆ । ତୁମ ଦୁନିଆରେ ତ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ରହିଛି । ଏଠିକାର ଲୋକମାନେ ଭାବନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଅନ୍ୟର ରାଜ୍ୟରେ ଅଛୁ । ପୂର୍ବରୁ ଆମେ ମୁସଲମାନମାନଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ଥିଲେ ପୁଣି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ଥିଲେ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେମାନେ ନିଜ ରାଜ୍ୟକୁ ଯାଉଛୁ । ଆଗରୁ ଆମେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟକୁ ନିଜ ରାଜ୍ୟ ବୋଲି ଭାବୁଥିଲୁ । ଏହା ଭୁଲି ଯାଇଛୁ କି ଆମେ ପ୍ରଥମେ ରାମରାଜ୍ୟରେ ଥିଲୁ । ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରରେ ଆସି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁଃଖରେ ଆସି ପଡିଛୁ । ପର ରାଜ୍ୟରେ ତ କେବଳ ଦୁଃଖ ହିଁ ମିଳିଥାଏ । ଏହି ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବା ଦରକାର । ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ତ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ତିନି ଜଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହିଁ ପଢିପାରିବେ, ଜୀବଜନ୍ତୁ ତ ପଢିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ସେଠାରେ କୌଣସି ବାରିଷ୍ଟରୀ ଆଦିର ପାଠ ପଢାଯାଏ ନାହିଁ । ବାବା ଏହିଠାରେ ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମାଲାମାଲ୍ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ତ ରାଜା ହେବେ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟବସାୟ ଆଦି ହେବ କିନ୍ତୁ ତୁମ ପାଖରେ ଅସରନ୍ତି ଧନ ଥିବ । ସେଠାରେ କ୍ଷତି ଆଦି ହେବାର ନିୟମ ହିଁ ନାହିଁ, ଚୋରି ଆଦି ହେବାର ଡର ନାହିଁ । ତା'ର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ସ୍□ର୍ଗ । ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଆସିଛି ଯେ ଆମେ ପ୍ରଥମେ ସ୍□ର୍ଗରେ ଥିଲୁ ପୁଣି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ତଳକୁ ଖସିଛୁ । ବାବା କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ ଆମମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଯଦି ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ନ ଥିବେ ତେବେ ମାୟା ହରାଇ ଦେବ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ମାୟାର କେତେ ବଡ ତୋଫାନ ଆସୁଛି । ବହୁତ ପିଲାଙ୍କୁ ମାୟା ହରାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି । ଆଗକୁ ଗଲେ ତୁମେ ଏସବୁ ଦେଖିବ ଆଉ ଶୁଣିବ । ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ଯଦି ସମସ୍ତଙ୍କର ଚିତ୍ର ଥା'ନ୍ତା ତେବେ ତୁମକୁ ସେଇ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ଦେଖାଇ ଦେଇଥାଆନ୍ତେ - ଅମୁକ ଏତିକି ଦିନ ଆସିଲା, ବାବାଙ୍କର ହେଲା ପୁଣି ମାୟା ତାଙ୍କୁ ଖାଇଗଲା - ମରିଗଲା, ମାୟା ସହିତ ଯାଇ ମିଶିଗଲା । ଏଠାରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯଦି କେହି ଶରୀର

ତ୍ୟାଗ କରିବ, ତେବେ ସିଏ ଏହି ଦୁନିଆରେ ହିଁ ଆସି ଜନ୍ମ ନେବ । ତୁମେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କଲେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ବେହଦ ଘରକୁ ଯିବ । ସେଠାରେ ବାବା, ମମ୍ମା, ପିଲାମାନେ ସମସ୍ତେ ଅଛନ୍ତି ନା । ପରିବାର ଏହିଭଳି ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ବ୍ରହ୍ମଲୋକରେ କେବଳ ପିତା ଏବଂ ଭାଇ ଭାଇର ସମ୍ବନ୍ଧ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ନ ଥାଏ । ଏଠାରେ କିନ୍ତୁ ପିତାଙ୍କର ସମ୍ବନ୍ଧ ଭାଇ-ଭଉଣୀର ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି ପୁଣି ଆହୁରି ଅନେକ ସମ୍ବନ୍ଧ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଚାଲିଛି । କାକା, ମାମୁଁ ଆଦି ଅନେକ ସମ୍ବନ୍ଧ ଯୋଡି ହୋଇ ଚାଲିଛି । ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ତୁମେମାନେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ, ତେଣୁ ପରସ୍ପର ଭିତରେ ଭାଇ ଭଉଣୀ ହୋଇଗଲ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ତୁମେ ମନେ ପକାଉଛ ତେଣୁ ସେହି ହିସାବରେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟ । ତୁମକୁ ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ବହୁତ ସନ୍ତାନ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା ତ ସର୍ବଦା ବୁଝାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚକୁ ଉଠାଇବା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ, ସେଥିପାଇଁ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ନମସ୍ତେ କରିଚାଲିଛନ୍ତି ଏବଂ ତା'ର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଭକ୍ତି କରୁଥିବା ସାଧୁ-ସନ୍ଥମାନେ କେହି ବି ତୁମକୁ ଜୀବନମୁକ୍ତିର ରାସ୍ତା ବତାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ନିବୃତ୍ତି ମାର୍ଗର ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ସେମାନେ ରାଜଯୋଗ କିପରି ଶିଖାଇ ପାରିବେ । ରାଜଯୋଗ ହେଉଛି ହିଁ ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗର । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ୪ ଭୁଜାଧାରୀ ଦେଖାଉଛନ୍ତି ତେବେ ସିଏ ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗର ହେଲେ ନା । ଏଠାରେ ବାବା ଯାଙ୍କୁ ପୋଷ୍ୟ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ନାମ ରଖିଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ସରସ୍□ତୀ । ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଦେଖ କିପରି ହୋଇଛି । ୬୦ ବର୍ଷ ପରେ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ଗୁରୁ କରିଥା'ନ୍ତି । ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ମଧ୍ୟ ଶିବବାବା ୬୦ ବର୍ଷ ପରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଇଏ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ ହୋଇଗଲେ । ଏବେ ତ ନିୟମ ସବୁ ବିଗିଡି ଯାଇଛି । ଛୋଟ ପିଲାକୁ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁ କରାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଇଏ ତ ନିରାକାର ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଇଏ ପିତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସତଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆକୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ କୁହାଯାଏ ନା । ଏମିତି ତ କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯେ ଦୁନିଆ ହିଁ ନାହିଁ । ତାକୁ ଶାନ୍ତିଧାମ କୁହାଯାଏ । ସେଠାରେ ଆତ୍ମାମାନେ ନିବାସ କରନ୍ତି । ଯଦି କହିବା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ନାମ, ରୂପ, ଦେଶ, କାଳ ନାହିଁ ତେବେ ପୁଣି ସନ୍ତାନ କେଉଁଠାରୁ ଆସିବେ ।

ଏହି ବିଶ୍□ର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳର କିପରି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି ତାହା ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏବେ ବୁଝୁଛ । ଇତିହାସ, ଚୈତନ୍ୟର ହୋଇଥାଏ, ଭୂଗୋଳ ଜଡ ବସ୍ତୁର ହୋଇଥାଏ । ତୁମର ଆତ୍ମା ଜାଣିଛି ଯେ ଆମେ କେତେ ସମୟ ରାଜତ୍□ କରିଥାଉ । ଇତିହାସର ଗାୟନ କରାଯାଏ, ଯାହାକୁ କାହାଣୀ କୁହାଯାଏ । ଭୂଗୋଳ ଦେଶର ହୋଇଥାଏ । ତେବେ ଚୈତନ୍ୟ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ରାଜ୍ୟ କରିଥିଲେ, ଜଡ ବସ୍ତୁ ତ ରାଜ୍ୟ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । କେତେ ସମୟରୁ ଅମୁକର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନେ ଭାରତରେ କେତେ ସମୟ ରାଜ୍ୟ କରିଲେ । କିନ୍ତୁ ଏହି ବିଶ୍□ର ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳକୁ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି - ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ହୋଇଗଲାଣି । ଏଥିରେ କିଏ ରାଜ୍ୟ କରିଥିଲେ, କେତେ ସମୟ ରାଜ୍ୟ କରିଲେ - ଏ କଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏହାକୁ ହିଁ ଇତିହାସ କୁହାଯାଏ । ଆତ୍ମା ହେଉଛି ଚୈତନ୍ୟ ଏବଂ ଶରୀର ହେଉଛି ଜଡ । ସମସ୍ତ ଖେଳ ହିଁ ଜଡ ଏବଂ ଚୈତନ୍ୟର ଅଟେ । ଗାୟନ କରାଯାଏ - ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନ ଦୁର୍ଲଭ ଅଟେ । ଜନଗଣନାରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ହିଁ ଗଣନା କରାଯାଏ । ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କର ତ କେହି ଗଣନା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତ ଖେଳ ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କର ଅଟେ । ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଶୁଣୁଛ । ବାବା ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସି ତୁମକୁ ସବୁ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ବେହଦର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ । ପୂର୍ବରୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନ ଥିବା କାରଣରୁ ତୁମେ କେତେ ଅଜ୍ଞାନୀ ହୋଇଯାଇଛ । ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇ ଯଦି ଦୁନିଆର ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳକୁ ନ ଜାଣିଲ ତେବେ ସେ ମନୁଷ୍ୟ କେଉଁ କାମର । ଏବେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ତୁମେ ବିଶ୍□ର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ଶୁଣୁଛ । ଏହି ପାଠପଢା କେତେ ଭଲ, ଆମକୁ କିଏ ପଢାଉଛନ୍ତି? ବାବା । ବାବା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇଥାଆନ୍ତି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ସହିତ ଯେଉଁମାନେ ସ୍□ର୍ଗରେ ରହୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ହେଲା ନା । ସେଠାରେ ବାରିଷ୍ଟର ଆଦି ତ କେହି କରନ୍ତି ନାହିଁ । ସେଠାରେ କେବଳ ବିଦ୍ୟା ଲାଭ କରିଥା'ନ୍ତି । କୌଶଳ ନ ଶିଖିଲେ ଘର କିପରି ତିଆରି କରିବେ । ତେଣୁ ପରସ୍ପରକୁ କୌଶଳ ଶିଖାଇଥା'ନ୍ତି । ନଚେତ୍ ଏତେ ଘର କିଏ ତିଆରି କରିବେ । ଆପେ ଆପେ ତ ମହଲ ତିଆରି ହୋଇଯିବ ନାହିଁ । ଏହି ସବୁ ରହସ୍ୟ ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମଅନୁସାରେ ରହିଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ - ଯେ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର ଘୂରି ଚାଲିଛି, ଆମେ ଏତେ ସମୟ ରାଜ୍ୟ କରିଲେ ପୁଣି ଏତେ ସମୟ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ରହିଲେ । ଦୁନିଆବାଲାଙ୍କୁ ଏହି କଥା ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଏବେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଅଛୁ । କହୁଛନ୍ତି ନା ବାବା ଆମକୁ ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରୁ ଉଦ୍ଧାର କର । ଭାରତ ବାସୀମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କ ଠାରୁ ନିଜକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଲେ । ଏବେ ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି - ହେ ଈଶ୍□ର ପିତା ଆମକୁ ଉଦ୍ଧାର କର । ତେବେ ସ୍ମୃତି ଆସୁଛି ନା । ସେମାନେ କେହି ବି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ଏଭଳି କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ସାରା ସୃଷ୍ଟିରେ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି, ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ଆମକୁ ରାମରାଜ୍ୟ ଦରକାର, ତେବେ ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କିଏ ଉଦ୍ଧାର କରିବେ? ଭାବୁଛନ୍ତି ଈଶ୍□ର ପିତା ଉଦ୍ଧାର କରି ଆମର ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ ହୋଇ ସାଥୀରେ ନେଇଯିବେ । ଭାରତବାସୀମାନଙ୍କର ଏତିକି ବୁଦ୍ଧି ହିଁ ନାହିଁ । ଏମାନେ ତ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ତମଃପ୍ରଧାନ ଅଟନ୍ତି । ସେମାନେ ନା ଏତେ ଦୁଃଖ ଦେଖୁଛନ୍ତି, ନା ଏତେ ସୁଖ ଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି । ଭାରତବାସୀ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସୁଖୀ ହୋଇଥାଆନ୍ତି ତ ତା' ସହିତ ଦୁଃଖୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇଛନ୍ତି । ହିସାବ ରହିଛି ନା । ଦେଖ, ଏବେ କେତେ ଦୁଃଖ ରହିଛି! ଯେଉଁମାନେ ଧାର୍ମିକ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ହେ ଈଶ୍□ର ପିତା, ମୁକ୍ତିଦାତା କହି ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ହୃଦୟରୁ ଏହା କହୁଛ - ବାବା, ଆସି ଆମର ଦୁଃଖ ହରଣ କର ଆଉ ସୁଖଧାମକୁ ନେଇଚାଲ ।

କିନ୍ତୁ ଦୁନିଆର ସାଧୁ ସନ୍ଥମାନେ କହୁଛନ୍ତି - ଆମକୁ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ନେଇଚାଲ । ତୁମେ କହିବ ଆମକୁ ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମକୁ ନେଇଚାଲ । ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତେଣୁ ବହୁତ ଖୁସି ଲାଗିବା ଦରକାର । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ କର୍ଣ୍ଣରସ ରହିଛି । ସେଥିରେ ବାସ୍ତବ କଥା କିଛି ବି ନାହିଁ । ଯେପରି ଅଟାରେ ଲୁଣ ସଦୃଶ । ଚଣ୍ଡିକାଦେବୀଙ୍କର ମଧ୍ୟ ମେଳା ଲାଗିଥାଏ । ତେବେ ଚଣ୍ଡିମାନଙ୍କର ମେଳା କାହିଁକି ଲାଗୁଛି? ଚଣ୍ଡୀ କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି? ବାବା ବତାଇଛନ୍ତି ଯେ ଚଣ୍ଡାଳର ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ସେବାକେନ୍ଦ୍ରରେ ରହିଲାବାଲା ହିଁ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ରହି ଖାଇ, ପିଇ କିଛି ଦାନ କରି ପୁଣି କହନ୍ତି - ମୁଁ ଯାହା ଦେଇଛି ତାହା ପୁଣି ମୋତେ ଫେରାଅ । ମୁଁ ଆଉ ମାନୁ ନାହିଁ..., ସଂଶୟ ଆସିଯାଉଛି, ତେବେ ସେମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଯାଇ କ'ଣ ହେବେ । ଏଭଳି ଚଣ୍ଡିକାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ମେଳା ଲାଗୁଛି । ତଥାପି ବି ସତ୍ୟଯୁଗୀ ହୋଇଥାଆନ୍ତି ନା । କିଛି ସମୟ ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହେଲେ ସେଥିପାଇଁ ସ୍□ର୍ଗରେ ଆସିଗଲେ । ଦୁନିଆର ଭକ୍ତ ତ କିଛି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ ତ କାହାରି ପାଖରେ ନାହିଁ । ଚିତ୍ରବାଲା ଗୀତା ଦ୍□ାରା ବହୁତ ପଇସା ରୋଜଗାର କରୁଛନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ତ ସମସ୍ତେ ଚିତ୍ର (ଶରୀର) ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହେଉଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ଆର୍ଟକଳା ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କ'ଣ ଜଣା ଦେବତାମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର କିଭଳି ହୋଇଥାଏ । ବାସ୍ତବରେ ତୁମେମାନେ କେତେ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ଥିଲ । ପୁଣି କ'ଣ ହୋଇଗଲ । ସେଠାରେ କେହି ଅନ୍ଧ, କଣା ଆଦି ହୋଇ ନ ଥା'ନ୍ତି । ଦେବତାମାନଙ୍କର ପ୍ରାକୃତିକ ଶୋଭା ହୋଇଥାଏ, ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ତେବେ ବାବା ମଧ୍ୟ ସବୁ ବୁଝାଇ ସାରିବା ପରେ ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ, ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବାବା, ପିତା ବି ଅଟନ୍ତି ଶିକ୍ଷକ-ସତଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତିନି ରୂପରେ ମନେ ପକାଅ, ତେବେ ତିନିଜଣଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିବ । ଶେଷରେ ସମୟ ଆସିଲେ, ତିନି ରୂପରେ ମନେ ପକାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ପୁଣି ସେମାନେ ମୁକ୍ତିକୁ ଚାଲିଯିବେ ।

ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି - ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ଆଦିରେ ଯାହା କିଛି ଦେଖୁଛ ସେ ସବୁ ହେଉଛି ସାକ୍ଷାତ୍କାରର କଥା । ବାକି ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ଏସବୁ ହେଉଛି ଏଇଠିକାର । ଏହାର ଆୟୁଷ ବିଷୟରେ କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ଏବେ ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ପୁଣି ତୁମେ କାହାକୁ ବି ବୁଝାଇପାରିବ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ତ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ସେ ହିଁ ବେହଦର ବାବା ପରମ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ କେବେ ପରମାତ୍ମା ବା ସୁପ୍ରିମ ଆତ୍ମା କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ପରମଆତ୍ମା ତ ଜଣେ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ଭଗବାନ କୁହାଯାଏ । ସିଏ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଈଶ୍□ରୀୟ ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ରୋଜଗାରର ଉତ୍ସ । ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତମ, ମଧ୍ୟମ, କନିଷ୍ଠ ହୋଇଥାଏ ନା । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ତେଣୁ ତାଙ୍କର ପାଠପଢା ମଧ୍ୟ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଅଟେ । ପଦ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ଅଟେ । ଇତିହାସ, ଭୂଗୋଳ ତ ତୁରନ୍ତ ଜାଣିଯାଉଛନ୍ତି । ବାକି ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲିଥାଏ । ଯଦି ଏଥିରେ ତୁମେ ହାରିଯାଉଛ ତେବେ ଜ୍ଞାନରେ ମଧ୍ୟ ହାରିଯାଉଛ । ଯୋଗରେ ହାରିଯିବା ପରେ ଛାଡି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି ପରେ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ପୂର୍ବରୁ ଯେପରି ଥିଲେ ସେହିପରି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି କିମ୍ବା ତା'ଠାରୁ ଆହୁରି ହୀନ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ଚାଲି-ଚଳଣିରୁ ଦେହ-ଅଭିମାନ ସ୍ପଷ୍ଟ ଜଣାପଡିଯାଏ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ମାଳା ମଧ୍ୟ ଅଛି କିନ୍ତୁ କେତେକଙ୍କୁ ଜଣାନାହିଁ ଯେ ଆମେ କିଭଳି କ୍ରମାନୁସାରେ ଏଠାରେ ବସିଛୁ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ରହିଛି ନା! ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ଆତ୍ମାର ନିଶ୍ଚିତ ଅପାର ଖୁସି ରହିବ । ବାବା ପଚାରିଲେ - କାହାର ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି କି - ମୁଁ ଏହି ଶରୀର ଛାଡି ଯାଇ ରାଜକୁମାର ହେବି? (ସମସ୍ତେ ହାତ ଉଠାଇଲେ) ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏତେ ଖୁସି ରହିଛି । ତେଣୁ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ତ ପୁରା ଦୈବୀଗୁଣ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧିର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ବିଜୟମାଳାରେ ଗୁନ୍ଥା ହେବା ଆତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜକୁମାର ହେବାବାଲା ଆତ୍ମା । ଏମିତି ଦିନ ମଧ୍ୟ ଆସିବ ଯାହାକି ବିଦେଶୀମାନେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଆବୁ ଆସିବେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସବୁ ତୀର୍ଥ ଯାତ୍ରା ଆଦି କରିବା ଛାଡି ଦେବେ । ସେମାନେ ଭାରତର ରାଜଯୋଗ ଶିଖିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଜାଣିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି - (ସିଏ କିଏ ଯିଏ ସ୍□ର୍ଗ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ।) ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଯାଇଥାଏ, ଯଦି କଳ୍ପ ପୂର୍ବେ ଏପରି ହୋଇଥିବ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ସଂଗ୍ରାହଳୟ ତିଆରି ହୋଇଯିବ । ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମେ ଏହିଭଳି ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ସବୁବେଳ ପାଇଁ ଲଗାଇବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ । ୪-୫ ବର୍ଷ ପାଇଁ ଭଡାରେ ଘର ନେଇ ଏହା ଲଗାଇ ପାରିବ । ଆମେ ଭାରତକୁ ସୁଖଧାମ କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ସେବା କରୁଛୁ । ଏଥିରେ ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ହେବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଅପାର ଖୁସିରେ ରହିବା ପାଇଁ ସଦାସର୍ବଦା ଏହି ସ୍ମୃତି ରହୁ କି ସ୍□ୟଂ ବାବା ଆମର ଶୃଙ୍ଗାର କରୁଛନ୍ତି, ସେ ଆମକୁ ଅସରନ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ଆମେମାନେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଅମରପୁରୀକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢୁଛୁ ।

(୨) ବିଜୟ ମାଳାରେ ଗୁନ୍ଥି ହେବା ପାଇଁ ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ଦୈବୀଗୁଣକୁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଯାହା କିଛି ଦେଇ ଦେଇଛ, ତା'କୁ ଫେରାଇ ନେବାର ସଂକଳ୍ପ କେବେ ବି ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସଂଶୟବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ନିଜର ପଦକୁ ହରାଇବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- କ୍ରୋଧୀ ଆତ୍ମାକୁ ଦୟାଭାବର ଶୀତଳ ଜଳ ଦ୍□ାରା ଗୁଣ ଦାନ ଦେଉଥିବା ବରଦାନୀ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ତୁମ ସମ୍ମୁଖକୁ ଯଦି କେହି କ୍ରୋଧ ଅଗ୍ନିରେ ଜଳୁଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ଆସିଯାଏ, ତୁମକୁ ଗାଳିଦିଏ ବା ନିନ୍ଦା କରେ... ତେବେ ଏଭଳି ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ ନିଜର ଶୁଭଭାବନା, ଶୁଭକାମନା ଦ୍□ାରା, ମନର ବୃତ୍ତି ଦ୍□ାରା, ସ୍ଥିତି ଦ୍□ାରା ଗୁଣଦାନ ବା ସହନଶୀଳତାର ଶକ୍ତିର ବରଦାନ ଦିଅ, କାରଣ କ୍ରୋଧୀ ଆତ୍ମା ସେତେବେଳେ କ୍ରୋଧର ବଶୀଭୂତ ହୋଇଯାଇଥାଏ ତେଣୁ ଏହିଭଳି ବଶୀଭୂତ ଆତ୍ମାକୁ ନିଜର ଦୟା ଭାବନାର ଶୀତଳ ଜଳ ଦ୍□ାରା ଶାନ୍ତ କରିଦିଅ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ତୁମ ଭଳି ବରଦାନୀ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଚେତନ ଅବସ୍ଥାରେ ଯେହେତୁ ତୁମେମାନେ ନିଜ ଭିତରେ ଏହିଭଳି ସଂସ୍କାର ଭରି ଦେଇଛ ସେଥିପାଇଁ ତ ତୁମର ଜଡ ମୂର୍ତ୍ତିମାନଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ବରଦାନ ମିଳୁଛି ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଯୋଗର ଶକ୍ତି ଦ୍□ାରା ସର୍ବଶକ୍ତି ରୂପୀ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ଆତ୍ମମାନେ ହିଁ ଶକ୍ତି ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଆନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***